

Чуха се далечни радостни викове. Когато конетъ затропаха по голѣмия дървенъ подвиженъ мостъ, Иваница дигна главата си и се загледа въ чудното изваяние, което бѣ поставено въ една вдлъбнатина на стената. Единъ мъжъ съ златна мантия държеше въ прострѣната си рѣка една златна топка. Подъ него имаше надписъ:

„Всѣки, който престои въ Константиновградъ една година, трѣбва да има сѣщо такава златна мантия.“

Непознатиятъ момъкъ, който яздѣше отъ дѣсната му страна, забеляза усмивката му и попита:

— Не вѣрвашъ ли, че и ти можешъ тука да получишъ златна мантия? Надписътъ е старъ и никой не му вѣрва. Но почти никога не е излѣгвалъ.

— Не се чудя, — отвърна Иваница, — който може да престои тукъ една година, безъ да избѣга, или безъ да го убиятъ, твърде вѣроятно е, че ще има златна мантия.

— Толкова лошо ли мислишъ за насъ? — попита пакъ момъкътъ съ чернитѣ вежди и тихо се изсми. — Ти ще обикнешъ този градъ и ще ти бѣде мъчно нѣкога да се раздѣлишъ отъ него. Нѣма човѣкъ, който да е изпиталъ чара му, безъ да го носи до самата си смъртъ.

Иваница поклати недовѣрчиво глава.

— Ти не знаешъ колко е хубавъ Визансъ, — продължи непознатиятъ. Когато видишъ Свещения дворецъ и Света София, черквата на Пантократора, Хиподрома, базаритъ на Мезийската улица, Влахерна при Златния рогъ, Августейона... Не гледай тѣзи тѣсни кални улици. Това е горната страна на Визансъ. Почакай малко...

Далече напредъ, заобиколенъ отъ норманската хетерия, василевсътъ яздѣше едрия си черенъ конъ.

Иваница виждаше само сребърнитѣ искри на шлема му.

Колкото повече навлизаха въ града, толкова по-широки и по-чисти ставаха улицитѣ, толкова по-високи и по-величествени зданията. Навсѣкѣде императорското шествие будѣше тихата предутринна дрѣмка на огромния градъ и глухитѣ улици внезапно оживяха отъ звѣтъ на оржия и конски тропотъ. По прозорцитѣ набързо се спущаха пѣстри